

arbejdet paa denne Sag, og har man nu ikke vundet saa megen Erfaring, Interesse og Forstaaelse af den, at man kan rejse de fornødne Penge uden at skulle have dem hos Staten til en billig Rente, forekommer det mig, at det har for lidt Interesse og gør for lidt Gavn at have disse Laanekasser. Det var den Betragtning, jeg gerne vilde gøre gældende i Modsætning til det ærede Medlem fra Skelskør. Jeg ser ikke Nødvendigheden af, at Staten her bliver ved at staa med en stor Kapital udlaant til disse Forskudsforeninger.

Keiser-Nielsen: Den højtærede Finansminister udtalte forleden Dag, at for at faa en god økonomisk Balance i Samfundet maa ikke blot Statskassen, men ogsaa den enkelte Borger spare, og dette er jo sandt. Naar man tænker paa de Maader, hvorpaa den enkelte Borger kan spare, ligger den Tanke vel nærmest, at han kan faa et Aarsoverskud til at sætte i en Sparekasse eller i en Bank. Men jeg vil ved Siden deraf fremhæve Livsforsikringen. Det er vist et stort Spørgsmaal, om ikke netop denne Maade at spare paa er den mest passende for Nutiden, thi den Intensitet, hvormed der, ogsaa i god Forstand, leves i det moderne Samfund, gør det altid vanskeligere at faa Penge tilovers til Sparekassen, og det er tillige lettere at faa Pengene ud igen af denne, medens derimod en tegnet og i nogle Terminer betalt Livsforsikring har et vist Hold paa sin Mand til at faa ham til at fortsætte, for at han ikke skal lide Tab. Forsikringsselskaberne er ikke alene Foreninger, der har til Opgave at skaffe Fordel for enkelte Aktionærer, Garanter eller lignende, men de har ogsaa den allerstørste Betydning for Samfundets økonomiske Trivsel. De har i nogen Grad en filantropisk Gerning at udføre, de har en udviklende Indflydelse paa Befolkningens Karakter og meget mere, som jeg ikke her skal komme ind paa. Men alt dette paakalder Samfundsstyrelsens Interesse og Støtte overfor Livsforsikringsagen. Da imidlertid denne Støtte fra den hertil indsatte Institution, Forsikringsraadet, ikke for Tiden synes at være, hvad man maatte og kunde forlange, tillader jeg mig her at rette en Henstilling til den højtærede Indenrigsminister om dette Forhold og skal i saa Henseende anføre følgende.

Det er den højtærede Indenrigsminister og en stor Del Medlemmer af dette høje Ting bekendt, at der for omtrent et Aars Tid siden herskede en meget bitter Strid i Forsikringsverdenen. De ældre kapitalstærke

Selskaber havde sammenrøttet sig om at tilintetgøre eller opløse nogle mindre, nyere Selskaber og deriblandt særlig et, som efter vanskelige Begyndelsesforhold syntes at skulle vinde frem, dels fordi det byggede sit Arbejde paa det her i Landet, navnlig blandt Landboere, saa højt anerkendte Andelsprincip, og dels fordi det havde faaet en ny energisk og dygtig Direktør. Jeg skal ikke sinke Tingets Tid med at komme ind paa de usandfærdige og perfide Angreb, der anvendtes overfor dette Selskab, Andelsanstalten, men blot sige, at jeg, der sad og fremdeles sidder i dettes Direktion, den Gang blev fuldstændig konsterneret — og jeg kan forsikre ærede Medlemmer, at hvis jeg af mit rige Bevismateriale vilde fremdrage Eksempler, vilde De blive det lige saa — ved at se, hvad man under saadanne Angreb i Forretningsverdenen kan tillade sig. Under Kampen forholdt Forsikringsraadet sig ikke altid saa neutralt, som man efter dets Stilling kunde have ønsket, men paa dets Foranstaltning sluttedes dog Kampen med en Fredslutning mellem Parterne og en Sejr for Andelsanstalten. Imidlertid blev Freden straks igen brudt. Da det angrebne Selskab voksede stærkt, og da det nu ogsaa ved Folkeforsikringen begyndte at brede sig i Byerne, saa at der f. Eks. for Tiden tegnes en Forsikringssum af op mod 1 Million Kr. om Ugen, og Selskabet nu er blevet det næststørste her i Landet af de private, voksede Angrebene yderligere. Nu udbredes de gamle og usandfærdige og anonyme Angrebscirkulærer, de trykkes i Tusindvis og sendes i Korsbaand omkring i Landet endog til Andelsanstaltens Repræsentanter med Paategning til Uddeling, o. s. v. Men jeg skal atter ikke her sinke Tingets Tid med at komme ind paa dette, maaske kan det, hvis det ikke ændres, blive fremdraget ved en senere Lejlighed, nemlig naar vi, som det kan ventes, i Aar i dette høje Ting kommer til Behandling af Livsforsikringsloven. Men jeg skal vende mig til det, som jeg egentlig har at paaklage.

Det synes, som om Forsikringsraadet under den nu tilspidsede Strid ikke helt forstaaer sin Stilling: for det første at være uangribelig upartisk og for det andet at værne og støtte dansk Livsforsikrings Udbredelse her i Landet. Uden at komme ind paa mange Enkeltheder skal jeg til Begrundelse af min Paastand blot fremføre et Par Ting, som jeg mener tyder i denne Retning. Et af Raadets Medlemmer har ikke undset sig for at sætte sit Navn under en vildledende og misvisende Artikel i Andels-